

érezzük a fiú apa iránti tiszteletét: a magánéleti szállal való óvatos és finom bánásmódot. Az életrajz megírásával és megjelenésével azon missziójának tesz eleget, amely szerint egy költő halhatatlanságának és munkásságának „mérceje nem más, mint az irodalomszeretők tudatában fennmaradó verseinek a száma, idézettsége, megbecsülése”. (150.) (*Kortárs*, Budapest, 2017)

GOMBOR LILI

JOSEPH-MARIE VERLINDE: A TILTOTT TAPASZTALAT Az asramtól a monostorig

Nem tudok egyetérteni azokkal, akik temetik Európa vallásosságát, és kongatják a vészharangot az egyre terjedő ateizmusra figyelmeztetve. Nem az istentagadás terjed ma Európában, hanem a különféle alternatív „vallások”, spirituális utak, amelyek vonzzák azokat, akiknek a személyes hitük kiüresedett, vagy akik számára a kereszténység hitelét veszítette. A művelt, nyugati kultúrában futótűzként terjednek a legegyszerűbb babonások. Figyeljük meg: akik a tudomány fejlődésére hivatkozva, önnön felvilágosultságuk teljes tudatában mereven elutasítják Istent mint Teremtőt és a világot tenyerén hordozó szerető lényt, minden fenntartás nélkül olvassák a hetilapok horoszkópjait, elhiszik a jósnő tanácsait, járnak boldogságkurzusokra, vagy vásárolnak egyszerű cukorgolyócskát a gyógyulás reményében. A túlracionalizált, hedonizmusban megcsömörlött ember misztikára való belső vágyódása ez. Ha már mindenáron kongatni akarjuk a vészharangot, akkor fel kell hívnunk a figyelmet rá, hogy az a valóságos tapasztalat, amire minden ember vágyik, megtalálható a keresztény hitünkben, hiteles istentapasztalatok formájában. Ám legfőképpen arra, hogy a keresztény gyökereinktől alapvetően különböző spirituális irányzatok meglehetősen sok veszélyt hordoznak magukban. Erre hívja fel a figyelmet a Joseph-Marie Verlinde atyával készült interjúkötet, *A tiltott tapasztalat*, amely a Szent István Társulat gondozásában jelent meg.

Verlinde atya Belgiumban született, vallásos családban. Kiváló tanulmányi eredményei lehetővé tették, hogy korán elkezdje az egyetemi tanulmányait Gentben, és húszévesen már természettudományos mesterdiplomát szerezzen. Spirituális tapasztalatokat keresve találkozott a New Age-dzsel, és elkezdte elsajátítani a transzcendentális meditációt. Ez a hinduista, védikus technika hivatott segíteni a meditálót, hogy magasabb tudatállapotba kerüljön, amelyben teljesebben meg tudja valósítani önmagát. Buzgósá-

gára és fogékonyságára egy Európában tanító guru is felfigyelt, és maga mellé fogadta. Ezután hosszú évek következtek, melyek során elsajátította a hinduizmus alapjait, és még mélyebben elmerült a keleti, spirituális gyakorlatokban. Könyvében vall arról, hogy hogyan hatolt egyre mélyebbre a tanok ismeretében, miközben — minden figyelmeztető jel ellenére — azt gondolta, hogy az általa gyakorolt technikák megférnek a kereszténység mellett. Mígnem eljött egy pillanat, amikor mélyen megérintette Isten jelenléte, és egyértelművé vált számára, hogy rossz úton jár.

Könyvében részletesen mesél útjáról, és feltárja azokat a pontokat, ahol a kereszténység szöges ellentétben áll a hinduizmussal és a buddhizmussal, annak ellenére, hogy a guruk tagadják ezt az ellentétet, és igyekeznek úgy beállítani a meditációs technikákat, mint olyanokat, amik vallástól függetlenül gyakorolhatók. Beszámol olyan esetekről, amikor az általa követett guru kifakad alapvető keresztény értékek ellen, mint például a szegények megsegítése (mondván, hogy nem szabad beleavatkozni mások karmájába), vagy a keresztire feszített Jézus imádása (szerinte egy Isten nem halhat meg keresztén). Ezek a figyelmeztető jelek, és több valódi istentapasztalat álltak végül össze egy belső bizonyossággá, hogy rossz úton jár, döntenie kell. Így hosszú kitérő után végül Joseph-Marie Verlinde visszatért Belgiumba, ahol elvégezte a teológiát, és pappá szentelték.

A tiltott tapasztalat megrázó erejű tanúságtétel az ember misztika utáni vágyódásának zsákutcájáról és hiteles Istenre találásáról. Verlinde atya nyíltan, őszintén és mindenki számára érthető nyelven beszél saját útkereséséről, és hívja fel a figyelmet a keleti lelkiiségekben rejlő veszélyekre. Bírálja a szinkretizmust, a New Age különféle irányzatait, elemzi a buddhizmus és a kereszténység közti különbséget, a hitélményt és az istenélményt, szembeállítja a keresztény misztikát más vallások misztikus irányzataival. Szavaiából kiérződik a lelkiéletben való jártassága és bölcsessége. Igazi lelkiatyaként képes lényegre törően és egyszerűen megvilágítani, hogy mi húzódik meg egy-egy spirituális tapasztalat mögött. Kár, hogy a kereszténység és a többi nagy világvallás között a II. Vatikáni zsinat által kezdeményezett párbeszédre nem tér ki.

Talán az interjú mint műfaj nem volt a legszerencsésebb választás, a kérdések olykor csaponganak a témák között, ami kissé nehézkessé teszi az olvasást, de aki kezébe veszi a könyvet, minden bizonnyal nehezen tudja majd letenni. (Ford. Karssai Nóra; *Szent István Társulat*, Budapest, 2017)

HODÁSZ ANDRÁS